

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Рев2 239/2015

09.12.2015. године

Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Предрага Трифуновића, председника већа, Звездане Лутовац и Гордане Ајншпилер-Поповић, чланова већа, у спору тужиоца И.Д. из З., чији је пуномоћник З.М., адвокат из З., против туженог Б.М. - предузетника - СТЗР П. ... из З., кога заступа С.М., адвокат из С., ради накнаде штете, одлучујући о ревизијама парничних странака изјављеним против решења Вишег суда у Зајечару Гж1 86/14 од 05.11.2014. године, у седници одржаној 09.12.2015. године, донео је

Р Е Ш Е Њ Е

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против решења Вишег суда у Зајечару Гж1 86/14 од 05.11.2014. године у односу на став први изреке, којим је одбачена жалба туженог, изјављена против решења Основног суда у Зајечару П1 2130/10 од 20.01.2014. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог изјављена против решења Вишег суда у Зајечару Гж1 86/14 од 05.11.2014. године у односу на став други изреке, којим је одбијена жалба туженог и потврђено допунско решење Основног суда у Зајечару П1 2130/10 од 06.03.2014. године.

ОДБИЈАЈУ СЕ као неосноване ревизије тужиоца и туженог изјављене против Вишег суда у Зајечару Гж1 86/14 од 05.11.2014. године у односу на став трећи изреке, којим су одбачене жалбе тужиоца и туженог изјављене против решења Основног суда у Зајечару П1 2130/10 од 12.06.2013. године.

Образложење

Решењем Основног суда у Зајечару П1 2130/10 од 12.06.2013. године, ставом првим изреке, утврђено је да се тужба у овом спору ради накнаде штете сматра повученом, а ставом другим изреке одлучено о трошковима парничног поступка.

Против овог решења обе парничне странке су изјавиле жалбе, при чему је тужилац истовремено са жалбом поднео и предлог за враћање у пређашње стање.

Одлучујући о предлогу тужиоца, решењем П1 2130/10 од 20.01.2014. године Основни суд у Зајечару дозволио је враћање у пређашње стање и укинуо решење од 12.06.2013. године у односу на став први изреке, којим је утврђено да се тужба у овом спору сматра повученом.

Против тог решења жалбу је изјавио тужени.

Допунским решењем П1 2130/10 од 06.03.2014. године Основни суд у Зајечару укинуо је поменуто решење од 12.06.2013. године и у ставу другом изреке, којим је одлучено о трошковима парничног поступка. У том решењу суд је дао рок за жалбу од 15 дана, за разлику од првог решења од 20.01.2014. године, којим је дозвољено враћање у пређашње стање и укинуто решење у односу на повлачење тужбе, где је одређено да жалба није дозвољена.

Против допунског решења тужени је изјавио жалбу.

Решењем Вишег суда у Зајечару Гж1 86/14 од 05.11.2014. године, ставом првим изреке, одбачена је жалба туженог изјављена против решења Основног суда у Зајечару П1 2130/10 од 20.01.2014. године. Ставом другим изреке одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђено допунско решење првостепеног суда од 06.03.2014. године. Ставом трећим изреке одбачене су жалбе парничних странака, изјављене против решења Основног суда у Зајечару од 12.06.2013. године, којим је утврђено да се тужба у овом спору сматра повученом и којим је одлучено о трошковима поступка.

Против правноснажног решења донетог у другом степену обе парничне странке су изјавиле ревизије. Ревизијом тужиоца побија се правноснажна другостепена одлука у односу на став трећи изреке у делу којим је одбачена жалба тужиоца изјављена против решења од 12.06.2013. године. Ревизијом туженог побија се правноснажно другостепено решење у целини. Обе ревизије изјављене су због битне повреде одредаба парничног поступка, учињене у поступку пред другостепеним судом, а ревизија тужиоца и због погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд испитао је побијано решење применом чл. 412. у вези чл. 399. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 125/04, 111/09), који се примењује на основу чл. 506. став 1. ЗПП („Службени гласник РС“, број 72/11, 55/14), у односу на став први и трећи изреке побијаног решења и нашао да у односу на ове делове ревизије парничних странака нису основане. У односу на став други изреке, који се побија ревизијом туженог, ревизија није дозвољена.

У поступку није учињена битна повреда из чл. 361. став 2. тачка 9. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а на друге одређене битне повреде поступка у ревизији туженог се не указује. У ревизији тужиоца указује се на битну повреду из чл. 361. став 1. у вези чл. 365. и 373. став 1. тачка 1. ЗПП у односу на део става трећег изреке побијаног решења, којим је жалба тужиоца изјављена против решења првостепеног суда од 12.06.2013. године одбачена. Ради се о решењу којим је утврђено да се тужба у овом спору сматра повученом, које је, на предлог тужиоца, укинуто решењем првостепеног суда од 20.01.2014. године, пошто је дозвољено враћање у пређашње стање. У тој ситуацији, неосновано је позивање тужиоца на постојање битне повреде учињене у поступку пред другостепеним судом.

Правилно је другостепени суд одбацио жалбу туженог изјављену против решења Основног суда у Зајечару П1 2130/10 од 20.01.2014. године. Тим решењем дозвољено је враћање у пређашње стање и укинута решење под истим бројем од 12.06.2013. године, којим је утврђено да се тужба у овом спору сматра повученом. У правној поуци првостепеног решења од 20.01.2014. године правилно је наведено да жалба против тог решења није дозвољена (чл. 116. ЗПП), а не ради се о ситуацији у којој је усвојен неблаговремен или недозвољен предлог за враћање у пређашње стање. Како је жалба у том случају недозвољена, а не неблаговремена, како погрешно наводи другостепени суд, то је правилно санкционисано одбацивањем жалбе применом чл. 365. став 1. у вези чл. 116. ЗПП, па су ревизијски наводи туженог у односу на тај део побијаног решења неосновани.

Такође, неосновани су и ревизијски наводи обе парничне странке, којима се оспорава правилност побијаног решења у ставу трећем изреке, којим су одбачене жалбе обе странке изјављене против решења првостепеног суда од 12.06.2013. године. Тим решењем утврђено је да се тужба сматра повученом и одлучено је о трошковима поступка. Међутим, на предлог тужиоца од 26.07.2013. године за враћање у пређашње стање, суд је управо решењем од 20.01.2014. године дозволио враћање у пређашње стање и укинуо претходно решење о повлачењу тужбе од 12.06.2013. године у ставу првом изреке. Касније је допунским решењем под истим бројем од 06.03.2014. године укинуо исто првостепено решење од 12.06.2013. године у односу на одлуку о трошковима поступка (став други). У ситуацији када ће се поступак даље наставити пошто је дозвољено враћање у пређашње стање и укинута решење којим је утврђено да се тужба сматра повученом, жалбе нису дозвољене. Тачније, суд је прво морао одлучити о предлогу тужиоца за враћање у пређашње стање, што је и учинио решењем од 20.01.2014. године, тако што је дозволио враћање у пређашње стање. Тек у ситуацији да је тај предлог тужиоца одбијен и да враћање у пређашње стање није дозвољено, могле би се разматрати жалбе парничних странака изјављене против решења о повлачењу тужбе од 12.06.2013. године. Како то није случај, жалбе парничних странака правилно су одбачене применом чл. 365. став 3. ЗПП, јер, у суштини парничне странке за изјављивање ових жалби више немају правног интереса.

Испитујући дозвољеност ревизије туженог применом чл. 412. у вези чл. 401. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, у односу на став други изреке побијаног решења, којим је одбијена жалба туженог и потврђено допунско решење првостепеног суда од 06.03.2014. године, Врховни касациони суд је нашао да ревизија туженог у том делу није дозвољена.

Правноснажним допунским решењем укинута је решење првостепеног суда од 12.06.2013. године у односу на став други изреке, којим је одлучено о трошковима парничног поступка. Тим решењем допуњено је претходно решење од 20.01.2014. године којим је дозвољено враћање у пређашње стање и укинута решење од 12.06.2013. године у односу на став први изреке, којим је било утврђено да се тужба сматра повученом.

Према чл. 412. став 1. ЗПП, странке могу изјавити ревизију против решења другостепеног суда којим је поступак правноснажно завршен.

У конкретном случају, поменути допунским решењем поступак се правноснажно не окончава. Ради се о одлуци донетој применом чл. 111. став 2. Закона о парничном поступку, која се доноси када се дозволи враћање у пређашње стање и поступак враћа у стање у коме се налазио пре пропуштања, због чега се укидају све одлуке које је суд због пропуштања донео (у овом случају - решење о трошковима), јер првобитним решењем то решење није било укинато.

На основу чл. 412. у вези чл. 405. став 1. и 404. ЗПП одлучено је као у изреци.

**Председник већа – судија
Предраг Трифуновић, с.р.**